

TIZENKÉT APRÓ BRILL (PROMITAS ÉS LAMIRAE)

A tizenkét aprócska kis indiai briliáns megnyitotta számomra azt a dimenziókaput, aminek létéről szinte magam sem tudtam. Pillanatok alatt adó-vevőként működött köztem és a túlvilág egyetlen, számomra oly kedves szelleme, Promitas között.

Sohasem akartam sem látó, sem médium lenni. Nehezen viseltem, hogy – ha átmenetileg is -, de mégis azzá váltam. Kapcsolatba kerültem egy szellemmel, akit életében ismertem, és szerettem. A barátom volt, akivel gyakran együtt dolgoztunk, gyógyítottunk. Csöndes erőszakosságáról felismertem: ilyen volt életében és halála után is. Kikövetelte magának, hogy rá figyeljek, és kövessem útmutatásait. Diktálni kezdett. Kizárólag éjszaka kettő és négy között. Minden nap szerette volna. Én nem... Azt mondtam, túl fárasztó. De hozzáláttunk.

A dolog akkor is érdekes, ha nem hinnék a szellemekben. Az itt következő sorokat kizárólag éjszaka írtam, teljes csöndben, könyörtelen sebességgel, kézzel. Eleinte majdnem minden éjjel felébredtem kettő körül, plusz-mínusz tíz perc. Tudtam, hogy fel kell kelnem. Elővettem a tollam, spirálfüzetem, és szemüveg nélkül (ami nélkül egyébként nem szoktam látni), teljes éleslátással róttam folyamatosan a sorokat. Nem volt megállás és gondolkozási idő, csak írtam, írtam, s csak azért hagytam abba, mert már fájtak az ujjaim. Nevetséges ez a huszonegyedik század küszöbén, mikor már évek óta a komputert használom, e-mailen levelezek, mobil telefont használok, és igyekszem a technika minden újdonságát bevonni az életembe.

Onnan tudtam, hogy megint eltelt a megszokott éjszakai intervallum, hogy megírtam négy, hat, vagy nyolc oldalt. Már rutinból tudtam, hogy az egy, másfél, vagy két órát jelent. Lefekhetek. Másnap magam voltam a legjobban meglepve azon, hogy mit is írtam. Még az is előfordult, hogy nem értettem első olvasatra. A stílusom is más volt, mint ahogyan cikkeimet írni szoktam.

Lehet, hogy mégsem szellem diktálta? Akkor viszont egészen biztosan valami más tudatállapotban születtek a gondolatok. Valami extázisban, amit napközben, így a számítógép előtt soha nem voltam képes megélni. Akkor is – minimum – ragaszkodom ahhoz, hogy a gondolatokat fentről küldték nekem. Én csak szolga voltam. S erre a szerepre régóta vártam. Több mint tíz éve tudom, hogy van egy könyv, amit meg kell írnom, és amit csak én tudok megírni. Most már egészen biztosan tudom, hogy ez az a könyv.

Tavaly történt, a névnapomon. Felkeresett az egyik áldott állapotban lévő tanítványom. Meggyőződéses materialista volt, jogot tanult. Hite egészen addig így működött, amíg nem találkozott velem, és nem végezte el nálam a reiki tanfolyamot. Látó lett. Majdnem beleőrült. Összeveszett benne a tudatossága és az érzékelése. Ő hozta nekem – hálából, barátságából – az aprócska arany fülbevalót. Természetesen egy párat kaptam tőle, de méretben nagyobb ékszereket hordtam, s a többlet lyukacsokból csak egy volt. Akkor ott, azonnal belehelyeztem a fülbevalót a lyukba. S ezzel elindult egy folyamat. Mielőtt elment volna tőlem, teljes természetességgel megkérdezte: „Nem akarod ezt a szellemet elküldeni innen, ebből a lakásból? Nem zavar?” S azzal sarkon fordult, és nehézkes kismamadöcögéssel elment. Itt hagyta nekem a mondatát, és a brillekkel díszített adó-vevőt a fülemben.

Tudtam róla, hogy a lakásunkban szellem él velünk. Érzékeltük mindketten a párommal. Eleinte zavart is minket. Sejtettük is kicsoda, de nem mertük elhinni. Ő lenne? A nemrég meghalt barátunk? De miért lenne velünk? Hiszen elment! És ott van a fiatal felesége, miért nem nála van? Teljes képtelenség... nyugtatgattuk magunkat, nem sejtve, hogy ezzel csak tetézzük a bajt. Ugyanis egyre erőteljesebben jelezte jelenlétét. Mi meg nem akartunk tudomást venni róla. Már ott tartottunk, hogy fáj a fejünk, s mikor kitöltöttem reggelente magamnak a kávé, „valaki” alulról úgy ütötte ki a kezemből a tele csészét, hogy csak úgy repült! Kiejteni így képtelenség!

Felkeresett egy látó fiú. Azt mondta, nem tudja mit is akar tőlem, de úgy érezte el kellett jönnie hozzám. Valami baj van a képességeivel, bedugultak, és most jönnek vissza, de nem tud mit kezdeni velük. Én sem vele – gondoltam -, de rendre barátságosan elbeszélgettünk. Második beszélgetésünk telefonon történt. Elbúcsúzás előtt azt mondta: „Nem akar szóba állni azokkal a szellemekkel, akik maga mögött állnak?” „El kellene küldenem őket?” – kérdeztem vissza. „Dehogyan! A férfi azért van itt, mert beszélni szeretne magával. Talán szóba kellene állni velem!” – s azzal letette a telefont, mint aki jól végezte dolgát.

A legutolsó kávé-eső után gondolkodóba estem... Most már utána kellene járni, hogy ki is ő, és mit akar tőlem. Felhívtam az egyik tanítványomat, aki a manikűrösöm is egyben, s aki szintén látó, elhívtam magamhoz. Megkérdeztem, hogy látja-e hívatlan lakóimat? Sejtelmes mosollyal jelezte, hogy igen. Nem kellett sokat barkobáznai, hamar kiderült, hogy ő van itt, Karcsi. A másik lényt inkább Angyalnak vélte gyönyörű szép nő formájában, de ő beszélgetni sem akart. Karcsi a tudunkra adta, hogy kizárólag velem akar beszélgetni, kis tanítványom jelenlétében semmi fontosat nem mond. Figyeljek végre oda rá, mert éjszakánként nagyon fontos dolgokat fog diktálni nekem. Hosszú lesz és fáradtságos. Nekem pedig írnom kell. Nem kérdezte, hogy akarom-e? Kis tanítványom pedig pontos személyleírást adott róla, pedig soha nem látta.

Nem akartam hinni a fülemnek. Megpróbáltam beletörödni. Elmondtam a páromnak is, hogy mire kell vállalkoznom, s ő azonnal támogatott ebben. Tegyem! No, de Te sem úszod meg, neked is írnod kell majd – mondtam neki, hiszen ez volt az üzenet. Az érdekes lesz! – mondta mormotaként alvó párom. Őt felébreszteni éjjel? Karcsi mozsárágyút is hozott?

Én sem tudtam, hogyan fogok felébredni. De ettől a naptól – valójában attól a naptól fogva, hogy a brilles fülbevalót betettem a fülembe – rosszul aludtam éjszakánként. Szokatlan állapot volt. Többször is felébredtem, és mindannyiszor rápillantottam a vekkerre, mert azt hittem, vége az éjszakának. Volt, hogy csak szűk egy óra telt el a lefekvés óta... Aztán óránként, vagy ritkábban, esetleg sűrűbben felébredtem. Reggel avítan ébredtem... Mindig éreztem, hogy fel kellene kelnem, de képtelen voltam rá. Az álmoság győzött, és visszaaludtam.

Az egyik éjszaka közepén – fél kettő lehetett – a kutyám topogott a lakásban. Majd megállt az ágyam mellett, és halkán tutult, jó husky szokásként. Máskor is így ébreszt a reggeli sétára invitálva, de most olyan diszkréten tette. Hiába csitítottam, csak jött, s rám tette mancsát, hogy nyomatékosan adjon séta szándékának. Éjjel kettőkor? Feltápáskodtam, felöltöztem, és levittem az utcára, hogy a dolgát elvégezze. Egy csepp nem sok, de annyi sem jött a kis drágából!... Majd sunyin nézett rám, és felvászorogtunk a lakásba. Észbe kaptam! Karcsi a kutyát használta fel az ébresztésemre! Dühös voltam, csapkodtam, hogy álmos vagyok, nem akarom, majd megadva magam a sorsomnak leültem az íróasztalhoz. Elővettem a spirálfüzetet, tollat, és elkezdtem írni, amit diktált...

ELŐSZÓFÉLE...

Lamirea. (Ejtve: Lamiré) Úgy hangzik, mint egy szolmizáció...

Promitas és Lamirea. Ez a két szó jutott először az eszembe. Fogalmam sem volt, mit jelentenek. Aztán beugrott: Ez két név. Léleknevek. Lamirea az én nevem. (De hiszen én élek, és Editnek hívnak!...) Promitas pedig azé a szellemé, aki diktálni készül nekem. (Eddig azt hittem, ő Karsci...) De az első fejezetben majd minden tisztázódik.

Elővettem egy papírlapot, és egy aranyszínű alkoholos tollat, amit kizárólag angyalpecsét készítéshez szoktam használni. Szinte magától indult meg a toll a kezemben. Leírtam a két nevet, évszámokat, furcsa jeleket, térkép-vázlatokat, amiket magam sem értettem. Mire megtelt a papírlap előttem állt készülő könyvem teljes vázlata...

Furcsálltam az egészet. Eddig teljesen normálisnak tartottam magamat... Közel tizenöt éve foglalkozom ezotériával, de nem vagyok könnyen akármit elhívó ember. Először csak megingott addig szilárdnak hitt materializmusom, majd – előre haladva ilyen irányú tanulmányaimban – egyre inkább kezdtem igazságnak hinni mindazt, amit tanultam. De valahogy mindig visszakanyarodtam a kételkedéshez, és egyre több kérdés merült fel bennem a tanultakhoz bizonyítékokat keresve. Magam is rájöttem, hogy nem materialista jelenségekhez materialista – vagy olyan alapon működő – bizonyítékokat keresni logikátlan botorság. Inkább a hidakat kerestem, melyek összeköttetést nyújtanak az anyagi világ és az ezotéria között. Ilyen számomra pl. a halálközeli élmény, a kvantumfizika, amely már valamennyire bizonyítani tudja a másvilágot, s a szellemek valóságos létezését. Van olyan egyetemem végzett fizikus ismerősöm, aki kvantumfizikával és kozmológiával foglalkozik, miközben látó, érzékelő, de tudományos gondolkozásra is képes. Az ő léte, élete is valamennyire bizonyíték számomra, hogy nem kereshetlek rossz helyen. Belekapaszkodtam James Redfield könyveibe (tudván, hogy írásai a fantázia szüleményei, de valahogy korunk Verne Gyuláját látom benne, aki mindemellett alapvetően fizikus), és nagy lelkesedéssel böngésztem Balogh Béla könyvét a végső valóságról.

Csodáltam a látókat, de én magam sohasem szerettem volna azzá válni. Próbáltam elképzelni, hogy mit és hogyan érzékelhetnek az őket – és minket – is körülvevő világból, s nem minden esetben kaptam kedvet hozzá. Úgy vélem, sokkal kevesebb látó van, mint ahányan vallják magukról. Az indigó gyerekek misztikumában is egyre kevésbé hiszek... Valahogy rontja az ezotéria hitelességét az, hogy túlságosan is népszerűvé vált, boldog-boldogtalan foglalkozik vele, és egyre több önmagát gurunak és csodalénynek valló ember tűnik fel. Születnek könyvek, írások is százszámra, eldönthetetlen, hogy melyikben kinek van igaza. Lehet olvasni mindenről, és annak totális ellenkezőjéről is... Tanítok reikit, de döbbenetesen veszem észre, hogy a különböző reiki iskolák, irányzatok képviselői – a reiki szellemének teljesen ellentmondva – miképpen esnek egymás torkának, és vallják a másik tudását elfogadhatatlannak. Tanítok angyalkommunikációt – ami azért is érdekes, mert az Angyalokban hittem utoljára, s nem gondoltam, hogy ennyire közel kerülnek hozzám -, de rémülten tapasztalom, hogy a garmadával megjelenő, Angyalokkal foglalkozó könyvek mennyire ellentmondanak egymásnak. Kinek van igaza? Mindenki azt állítja, hogy főntről kapta az információt... Tanítok aroló-tifárt is, ami az egyik legcsodálatosabb gyógyító és diagnosztizáló atlantiszi módszer, de erről csak azért nincs vita, mert egyetlen iskolája van. Nem volt nehéz rájönnöm, hogy a szellemgyógyászat – amit szinte naponta használok – csaknem teljesen azonos az agykontrollal, s hétköznapi valósággá süllyedt szemembe az egykoron még csodának számított Uri Geller néhány csodatéteménye.

Rá kellett jönnöm, hogy a hipnózis egyáltalán nem színpadi mutatvány, és nem csak Chippolák léteznek... Arra is rá kellett döbennem, hogy a hipnózis, mint módszer agyon van tudományoskodva, korántsem olyan félelmetes és veszélyes, mint állítják a hivatalból, több éven keresztül tanult módszerrel alkalmazók, az orvosok és pszichológusok. Egészen biztosan van olyan mélységű hipnózis, amit csak ők tudnak, és csak nekik szabad végezni. De jó néhány ártatlan változata ma már természetes része lehet egy terápiának, csak empátia és jó ráérzés kell hozzá. (Megváltozott tudatállapotot ma már több százezer magyar ember képes létrehozni akár sajátmagánál is.) Ezeket a módszereket már magam is alkalmazom, de óvatosan csak reinkarnációs terápiának, vagy visszavezetésnek nevezem.

Alapvetően szexológus vagyok. Immáron huszonöt éve. Ha valami, akkor a szex igazán nagyon földinek és materiálisnak tűnik. Hogy jön képbe az ezotéria és a szellemek? Nálam, bennem, teljes egységet képeznek. De a tudatomban van némi kavargás. Mindig visszakanyarodok a földi valósághoz, a materiális világhoz, keresve a harmóniát és az összeköttetést a kettő – Ég és Föld - között. Sohasem szerettem volna „elszállni”, és kizárólag olyan módszereket vagyok hajlandó alkalmazni, amelyek nálam már többszörösen beváltak, vagy találok hozzá valamilyen materiális magyarázatot is. Nem vagyok fiatal, de talán még eléggé bölcs sem. Viszont haladok ezen az úton. Számomra teljesen elfogadható az az út, amit Müller Péter jelöl az írásaiban, s az ő filozófiája nagyon közel áll hozzám. Sohasem gondolnám, hogy ő is „elszállt” volna, s ha végtelenül bölcsnek is tartom, ő maga sohasem nevezné önmagát gurunak, és nem is viselkedne úgy, mint teszik azt oly sokan.

Karcsi – azaz Promitas – közgazdasági doktorátussal rendelkezett, de több mint húsz éve foglalkozott asztrológiával és gyógyítással. Ezoterikus tanfolyamokon találkoztunk, ismerkedtünk össze. Csendes, halkszavú, de bölcs ember volt, s alig idősebb nálam. Jó barátok lettünk. Szinte napi kapcsolatban voltunk, megosztottuk egymással tapasztalatainkat, és kialakultak köztünk éles viták is. A maga csendes erőszakosságával úgy tudott bántani, hogy benne volt minden szeretete is, s a kettőt nehéz volt szétválasztani. Hitében megingathatatlannak bizonyult. Én kevésbé, s ő ezt nagyon tisztán látta, érzékelte. „Edit, neked nem elég erős a hited” – mondta oly gyakran, majd hozzátette „majd egyszer meg fogod érteni, s ha elérkezik az idő, elmagyarázom”. Nem gondoltam, hogy ez az idő ilyen hamar eljön, és nem az életben, hanem a túlvilágról fog tanítani... Soha életében nem volt beteg, nem volt orvosnál. Tavaly januárban ment el először. Súlyos gondokat állapítottak meg nála. Három hét múlva meghalt anélkül, hogy bármilyen orvosi beavatkozásba beleegyezett volna. Először érthetetlen döntésével ma már teljesen egyetértek.

Nem volt köztünk férfi-női kapcsolat, bár mindig megállapítottam magamban, hogy igen szép ember, és milyen jó lehetett „új korában”... Ez a szexuális energiaáramlás köztünk szóba sem jött, s ezért meglepett, hogy több évezredes múltunkban van ilyen. Eszembe sem jutott volna erre gondolni. Egykori magánéletünk tanulságai mára embercsoportok számára szolgálhatnak tanulságul. Ha nem egy egész korszaknak, vagy társadalomnak... Minden szellem azt hiszi, hogy ő diktálja az egyetlen IGAZSÁGOT. Egészen biztosan nem ez az egyetlen. De lehet okulni belőle.
